

Incontrolable (I Swear)

Títol original: *I Swear* **Direcció i guió:** Kirk Jones **País:** Regne Unit **Durada:** 120 min
Any: 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Robert Aramayo, Peter Mullan, Maxine Peake, Shirley Henderson... **Música:** Stephen Rennicks **Fotografia:** James Blann **Distribuïdora:** Selecta Visión **Estrena a Espanya:** 10/04/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La història real de John Davidson. Diagnosticat amb Tourette als 15 anys, assenyalat com a boig pels seus companys, va lluitar amb una condició que pocs havien presenciat. Ja adult, va fer campanya a favor de la síndrome de Tourette. (FilmAffinity)

CRÍTICA

14/11/2025 - Kirk Jones aconsegueix crear una pel·lícula plena d'humanitat i vitalitat que barreja drama i humor sobre l'extraordinària trajectòria d'un home amb síndrome de Tourette

"Dius paraulotes, escups i incomodes la gent. Ho has oblidat?". Estrenada a Toronto i projectada en la competició del 26è Arras Film Festival, *I Swear*, de **Kirk Jones** (que ha estat un èxit a la taquilla britànica), s'endinsa en l'arriscat territori del cinema sobre la discapacitat, un gènere on el més mínim ensopoc pot resultar artísticament fatal, ja sigui per un excés de patetisme o per falta de credibilitat. Tanmateix, el cineasta britànic no només sorteja amb destresa aquestes trampes en construir una pel·lícula commovedora, divertida, didàctica, humanista i estimulante, sinó que a més llança una llum molt intensa sobre el seu protagonista (inspirat directament en **John Davidson** i el seu documental *John's Not Mad*) i sobre la síndrome de Tourette, els símptomes de la qual (tics, exabruptes obscens, gestos incontrolables) podrien haver resultat increïblement difícils de plasmar amb precisió en pantalla sense caure en una caricatura potencialment insofrible. El resultat és un autèntic *tour de force*, sostingut per la interpretació extraordinària de **Robert Aramayo**.

"No hi ha res que puguem fer per tu. Si no ho estàs fingint, hauries d'estar internat". Ens trasllem al 1983: som a Galashiels, una petita localitat del sud d'Escòcia, i per al jove John (**Scott Ellis Watson**), que comença en una nova escola, es desplega un autèntic malson, marcat per l'aparició de tics violents, tant motors com vocals. Marginat i objecte de burles a l'escola, a més d'estar en el punt de mira de l'implacable director del centre, el John veu evaporar-se les seves esperances d'una carrera futbolística i com la seva llar decau quan el seu pare marxa, exasperat per aquesta situació incomprensible i imprevista.

Tretze anys després, ens trobem amb el nostre desgraciat antiheroi (**Robert Aramayo**), embotit d'antipsicòtics, a la deriva i vivint amb la seva mare (**Shirley Henderson**). La seva afecció ja té nom: "S'anomena síndrome de Tourette i no hi ha tractament". No obstant això, un amic de la infància (**Francesco Piacentini-Smith**) li presenta la seva mare, la Dottie (**Maxine Peake**), una dona profundament generosa que creu que només li queden sis mesos de vida i que decideix prendre el John sota la seva ala. Amb el temps, gràcies a un altre àngel de la guarda tolerant (**Peter Mullan**) que li dona feina, i malgrat els inevitables revessos provocats per la seva malaltia (que desemboquen en topades amb la policia i els tribunals), el John va creixent fins a convertir-se en un referent, en certa manera, de la síndrome de Tourette, tant per al gran públic com per als qui comparteixen la seva condició.

Traçant aquest increïble i emblemàtic periple (que li va valer a Davidson una condecoració com a Membre de l'Ordre de l'Imperi Britànic, entregada personalment per la reina d'Anglaterra, com s'avança en el pròleg de la pel·lícula) amb afecte i gran eficàcia narrativa, el veterà director Kirk Jones signa un magnífic llargmetratge, que equilibra a la perfecció els aspectes commovedors, però també involuntàriament còmics, del comportament del John. Aquest enfocament directe i profundament honest arriba al cor de l'espectador i, paradoxalment, gairebé eleva *I Swear* a la categoria de *feel-good movie* que ret homenatge a un home que va aconseguir superar les barreres de l'ostracisme i realitzar-se com a individu, amb l'ajuda d'un grupat d'ànimes de ment oberta.

Fabien Lemercier - cineuropa.org